

faa at det forekommer mig, at der er al Anledning til at antage, at Statsrevisionens Opmærksomhed er faa meget henvendt paa denne Slags Poster, at det ikke kan formodes, at den skulde oversee dem, og at det derfor er uundværdigt hyderligere at stærpe det ved Beslutning af Landsthinget. Forsvrigt kan jeg henholde mig til, hvad der af den 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds (Andræ) er anført angaaende dette Punkt. Derimod har han udbragt nogle Slutninger af det af mig tidligere Anførte, hvori jeg ikke kan være enig med ham. Han anstillede Betragtninger over, at jeg havde henvendt Opmærksomheden paa, at Befordringsudgifterne for 1854—55 vare afholdte i Finantsaaret 1855—56, og meente heri at finde en Anerkjendelse af, at Bevillinger i Finantsloven ere at forstaae paa denne Maade. Jeg kan ikke tiltræde denne Anskuelse, det, jeg udhævede, var, at der i Henhold til Tilleggsbevillingsloven for 1856—57 var en tydelig Udtalelse af Rigsdagen om, at den forstod Anvendelsen af disse Udtryk paa en saadan Maade, at Bevillingen kunde anvendes til Dækning af Udgifter fra det foregaaende Aar; men deraf mener jeg ikke, at der kan drages den Slutning, at de andre Poster i Finantsloven ere at forstaae paa samme Maade; tværtimod forekommer det mig tydeligt, at Finantslovens Poster ikke kunne forstaaes paa den af den oerede Landthingsmand angivne Maade, thi under Veivæsenet og under Indquarteringsvæsenet ere Posterne af den Bestaffenhed, at der skjæles mellem de Udgifter, der henhøre til et foregaaende Aar, og dem, der henhøre til det løbende Aar. Med Hensyn til Veivæsenet er det sagt, at der er Arbejder, som ere forberedte, og som altsaa egentlig først komme til Udgift i et følgende Aar, og der er udtrykkelig bevilget en Sum til det Eine og en Sum til det Andet. Naar denne Posteringsmaade har vundet Anerkjendelse fra Rigsdagens Side, bliver det klart, hvorledes der er at forholde, naar en saadan Postering ikke er brugt. Det Samme er Tilfældet med Indquarteringsudgifterne. Der er derved foregaaet Forandring i Posteringen i Finantsloven for 1859—60, hvor der er bevilget en Sum for Udgifter, der henhøre til det fore-

gaaende Aar, og en Sum for dem, der henhøre til selve Finantsaaret. Der er altsaa tydeligt tilkjendegivet det Samme som ved Veivæsenet. Men naar man saaledes har en tydelig Tilkjendegivelse af Rigsdagen om, hvorledes den forstaaer Posterne i disse to Tilfælde, saa mener jeg, at man ikke kan gjøre nogen anden Slutning end følgende: Hvor Rigsdagen ikke er gaaet ind paa denne Betragtning, hvor Rigsdagen ikke har erkjendt, at Noget af Bevillingen er brugt til at dække det foregaaende Aars Udgifter med, der maa man holde sig til Finantsaaret. Hvorvidt det kan være hensigtsmæssigt at forandre det Hele, at gaae ind paa et heelt andet System, paa det System, som den oerede Rigsdagsmand foresætter, er et ganske andet Spørgsmaal og et Spørgsmaal, der ikke foreligger her, hvor der er alene Tale om Bevillinger i Finantsloven, og hvorledes de bør forstaaes.

Carlsen: Jeg hører til den Majoritet, der har anset det for ønskeligt, at man bibeholdt en Indstilling til § 24 Litra A. Jeg kan ikke see rettere, end at det vilde være, troer jeg, ikke ganske correct, om Rigsdagen vilde opstille den Regel, at man i alle saadanne Tilfælde, hvor det gjaldt om en Bevilling af visse Rationer Sæd eller andre saadanne Ting, vilde opgive Indstillinger med Hensyn til den Priis, som de ere blevne anskaffede for, naar det befundtes, at Priiserne overstredede de Summer, som ved Bevillingen havde været forudsatte. Fra et vist Standpunkt betragtet kan det maaskee theoretisk see mere consequent ud, om man opgav det, men jeg troer ikke, at det vilde være praktisk hensigtsmæssigt. Jeg troer, at i alle betydelige Poster bør der finde Indstilling Sted. Jeg vil ganske vist tilstaae, at der er mange mindre betydelige Poster, som ere af en saadan Natur, hvor det ikke behøves; men i alle væsentlige Poster troer jeg, at det behøves. Der kan jo være mangfoldige Tilfælde, hvor saadanne Bevillinger af Sæd og lignende Ting kunde komme til at medføre en betydelig Overskrivelse i extraordinaire Lister. Skulde det da engang være etableret som en afgjort Regel, at man blot vilde acquiescere ved den Control, som man kunde forudsætte, at Statsrevisionen vilde